

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **G. R.**

skazanego z art. 296 § 1 i 3 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 lutego 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego
w Kielcach z dnia 20 marca 2023 r., sygn. akt III K 105/20,
zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 1
marca 2024 r., sygn. akt II AKa 258/23.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 20 marca 2023 r., sygn. akt III K 105/20 G. R. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 3 k.k., za co wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat. Ponadto Sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych po 100 zł każda, a także zastosował środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk kierowniczych w spółkach prawa handlowego przez okres 5 lat.

Dodatkowo orzekł obowiązek zapłaty 1 093 101,12 zł na rzecz pokrzywdzonego tytułem naprawienia szkody. Rozstrzygnął także o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, okazała się ona jednak nieskuteczna. Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 1 marca 2024 r., sygn. akt II AKa 258/23, zmienił zaskarżony wyrok jedynie o tyle, że skorygował wysokość szkody wyrządzonej przestępstwem.

Pismem datowanym na 8 stycznia 2026 r. obrońca skazanego złożył wniosek o wznowienie postępowania powołując się na przesłankę o której mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. – a to ujawnienie się nowych faktów wskazujących na to, że czyn skazanego nie stanowił przestępstwa. Jednocześnie, w kolejnym piśmie, obrońca skazanego wniósł o wznowienie postępowania z powodu wystąpienie bezzwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a to ze względu na udział w wydaniu wyroku Sądu odwoławczego sędziego powołanego na ten urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

W obu pismach zawarto także wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku.

W ocenie Sądu Najwyższego nie zasługiwał on na uwzględnienie.

Wykładnia art. 532 § 1 k.p.k., do którego odsyła art. 545 § 1 k.p.k., jednoznacznie wskazuje, że wstrzymanie wykonania orzeczenia stanowi wyłączone uprawnienie sądu wznowieniowego, a nie ustawowy obowiązek. Wstrzymanie wykonania wyroku funkcjonuje zatem jako wyjątek od fundamentalnej zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych wyroków, wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje uzasadniona powściągliwość w stosowaniu tego instrumentu, oparta na przekonaniu, że ingerencja w sferę wykonawczą jest dopuszczalna jedynie w wyjątkowych okolicznościach. Kluczową przesłanką merytoryczną jest w tym przypadku wysokie prawdopodobieństwo wznowienia postępowania. Jedynie w takich sytuacjach wstrzymanie egzekucji kary jawi się jako niezbędne dla zapobieżenia wystąpieniu nieodwracalnych i dotkliwych skutków, które mogłyby uczynić ewentualne późniejsze uchylene wyroku spóźnionym i nieefektywnym z punktu widzenia ochrony praw jednostki.

W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy, dokonując wstępnej i incydentalnej kontroli wskazanych podstaw wznowienia, i nie przesądzając kierunku merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, uznał, że nie zaistniały szczególne przesłanki uzasadniające przełamanie zasady stabilności prawomocnych orzeczeń. Choć okoliczności podnoszone we wnioskach wymagają pogłębionej analizy merytorycznej, ich charakter na obecnym etapie procedowania nie pozwala na stwierdzenie oczywistości potrzeby wznowienia postępowania. Dotyczy to również sygnalizowanego uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., którego wystąpienie z uwagi udział w składzie sądu osoby powołanej na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), wymaga – zgodnie z uchwałą składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20) – stwierdzenia, że wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Wobec powyższego stwierdzono brak wystarczających podstaw do skorzystania z kompetencji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[a.ł.]